พลสมุดภาษา ตลาดวิชาการ อุทยานการเรียนรู้แห่งชาติ

บทที่ 2
การค้นคว้า และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยที่เกี่ยวกับหนังสือ English for Thai Students, Experimental Revision, Book I โดยตรงยังไม่มีผู้ใดคิดทำขึ้น เพราะหนังสือเล่มนี้เพิ่งปรับปรุงและทดลองใช้ ฉะนั้นการวิจัยที่จะนำมากล่าวในที่นี้จึงเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับหนังสือ English for Thai Students, Book I ว่าประวัติดั้งเดิมเป็นมาอย่างไร และทำไมจึงต้องมีการปรับปรุงมาเป็น English for Thai Students, Experimental Revision, Book I

อนุสนธิจากการที่ได้เปลี่ยนแปลงแผนการศึกษาแห่งชาติ และเปลี่ยนหลักสูตรมัธยมศึกษา พ.ศ. 2503 กรมสามัญศึกษาได้พิจารณาเห็นว่าแบบเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ยังขาดความเหมาะสมสำหรับนักเรียนไทย จึงได้มอบให้หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมวิสามัญศึกษา จัดทำหนังสือชุด English for Thai Students ขึ้นโดยมีคณะกรรมการโครงการภาษาอังกฤษภาคเอเชียอาคเนย์ (South East Asian Regional English Project.) เรียกชื่อย่อว่า คณะกรรมการSEAREP ได้ยกร่างหนังสือขึ้นแล้ว ให้ศึกษานิเทศก์ฝ่ายภาษาอังกฤษช่วยพิจารณาเนื้อหาให้สอดคล้องกับหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษสำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น หนังสือชุดนี้ได้จัดทำปีละ 1 เล่ม จนครบ 3 เล่มในปี 2506 เพื่อให้หนังสือชุดนี้มีลักษณะเหมาะสมที่จะใช้สำหรับโรงเรียนมัธยมในประเทศไทยอย่างแท้จริง ได้มีการทดลองสอนบทเรียนแต่ละบทที่จัดทำขึ้น ณ โรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย เพื่อพิจารณาแก้ไขปัญหาที่อาจมีขึ้นได้ ทั้งในด้านการเรียนของนักเรียนและการสอนของครู เมื่อได้ทำหนังสือเล่มแรกสำเร็จแล้ว กรมวิสามัญศึกษาก็ได้อนุมัติให้คณะผู้จัดทำเริ่มโครงการทดลองใช้หนังสือชุดนี้ในโรงเรียนทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค มีโรงเรียนในโครงการทดลองและปรับปรุงของ

กรมวิสามัญศึกษา 4 โรงเรียน และโรงเรียนประเภทพัฒนาการศึกษา 6 โรงเรียน ระยะเวลาสำหรับทดลองใช้หนังสือชุดนี้มีกำหนด 3 ปี คือตั้งแต่ปีการศึกษา 2504 ถึงปีการศึกษา 2506 และทดลองใช้ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามลำดับ ในการทดลองนี้ คณะกรรมการ SEAREP ก็ได้ปฏิบัติงานร่วมกับศึกษานิเทศก์ฝ่ายภาษาอังกฤษอยู่ตลอดเวลา ได้มีการนิเทศและอบรมครูที่ทำการสอนโดยใช้หนังสือชุดนี้ และมีการประชุมสัมมนาผู้แทนครูภาษาอังกฤษจากโรงเรียนทั้ง 10 โรงเรียนด้วย เพื่อติดตามผลการทดลองของแต่ละปี ในต้นปีการศึกษา 2506 ศึกษานิเทศก์ฝ่ายภาษาอังกฤษร่วมกับคณะกรรมการSEAREP และผู้แทนครูภาษาอังกฤษจากโรงเรียนในโครงการทดลองและปรับปรุงของกรมวิสามัญศึกษา ได้นำผลของการทดลองที่รวบรวมได้มาทำการปรับปรุงแก้ไขหนังสือชุดนี้จนสำเร็จ และได้เสนอให้กรมวิชาการจัดพิมพ์เพื่อใช้ในโรงเรียนทั่วไป [1]

ในปี 2514 วรรณเพ็ญ ธีรากร [2] ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อบทเรียนสำหรับอ่าน (Reading

---

[1] กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ, "คำนำ" English for Thai Students Book I (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2517)

[2] วรรณเพ็ญ ธีรากร, " การเปรียบเทียบความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อบทเรียนสำหรับอ่าน (Reading Passage) ระหว่างหนังสือแบบเรียน A Direct Method English Course Book II กับ English for Thai Students Book II (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร. 2514) หน้า 135.

Passage) ระหว่างหนังสือแบบเรียน A Direct Method English Course Book II กับ English for Thai Students Book II ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ปรากฏว่า

ในด้านภาพประกอบเรื่อง นักเรียนส่วนมากเห็นว่า หนังสือ A Direct Method English Course ดีกว่าหนังสือ English for Thai Students เพราะว่าทำให้เนื้อเรื่องกระจ่างขึ้นมากกว่า ทำให้อยากอ่านเรื่องเพิ่มขึ้นมากกว่า มีความถูกต้องเหมาะสมกับท้องเรื่องมากกว่า มีความสวยงามมากกว่า และลักษณะของภาพมีความชัดเจนมากกว่า

ในด้านการจัดรูปเล่ม หนังสือ A Direct Method English Course ดีกว่าหนังสือ English for Thai Students คือคุณภาพของกระดาษ ความทนทานในการเย็บเล่ม ขนาดของเล่ม และคุณภาพในการพิมพ์

ส่วนลักษณะที่หนังสือ English for Thai Students ดีกว่าหนังสือ A Direct Method English Course คือการเว้นระยะห่างระหว่างบรรทัด และการมีเส้นชี้กใต้คำเพื่อช่วยในการออกเสียงหนักเบา ซึ่งนักเรียนเห็นว่ามีประโยชน์มาก.

ในปีเดียวกันนี้เอง มลุลี สีตบุตร [3] ได้ทำการวิจัยเรื่อง " การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาอังกฤษ ชุด English for Thai Students ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นตามหลักภาษาศาสตร์ และ หลักจิตวิทยาการเรียนรู้ " ได้สรุปผลการค้นคว้าดังนี้

1. แบบเรียนชุด English for Thai Students เล่มที่ 1 เรียงลำดับการจัดบทเรียนตามหลักภาษาศาสตร์คือ เสียง ศัพท์ และไวยากรณ์ ตามลำดับ

---

[3] มลุลี สีตบุตร, "การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาอังกฤษชุด English for Thai Students ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามหลักภาษาศาสตร์และหลักจิตวิทยาการเรียนรู้" (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต วิชาเอกวิชาการศึกษาประสานมิตร 2514) หน้า 64 – 67.

2. แบบเรียนเล่มนี้มีการฝึกเสียงที่เป็นปัญหา โดยเฉพาะเสียงที่จะพบเสมอๆ ในประโยคภาษาอังกฤษ เช่น /s/, /z/, /ʃ/, และ /ɵ/ และฝึกเสียงพอที่จะทำให้เด็กออกเสียงได้ถูกต้องพอสมควร

3. การฝึกออกเสียงของแต่ละบทเรียนฝึกเสียงที่เป็นปัญหา เมื่อเสียงนั้นอยู่ในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ ไม่ได้ฝึกเสียงในทุกตำแหน่งของคำ

4. การฝึกออกเสียงและการสอนคำศัพท์ไม่ค่อยสัมพันธ์กันคือ มีคำศัพท์ที่มีเสียงที่ฝึกแล้วในตำแหน่งเดียวกันน้อยมาก คือ 36 คำ เป็นคำศัพท์ที่มีเสียงที่ฝึกแล้วแต่อยู่ต่างตำแหน่งกัน 44 คำ และไม่มีเสียงที่ฝึกแล้วอยู่เลย 109 คำ

5. ในตอนที่สอนคำศัพท์ใหม่นั้น มีคำศัพท์ที่ยังไม่เคยฝึกออกเสียงเลยรวมอยู่ด้วยมาก คือ 109 คำ

6. คำศัพท์ที่มีความหมายคล้ายคลึงกันหรือตรงกันข้ามมักจะสอนแยกกัน เช่น **start** เคยเรียนแล้วในบทที่ 3 เล่มที่ 1 เมื่อมีศัพท์ใหม่คือ **finish** ก็น่าจะนำคำว่า **start** มาเป็นคำตรงกันข้ามได้ คือ **start ≠ finish**

7. การให้ความหมายของคำ ใช้วิธีแปลเป็นภาษาไทยโดยตลอด โอกาสที่เด็กจะใช้ทักษะในการอ่านเอาความหมายมีน้อยมาก

8. ในบทเรียนแต่ละบทมีคำศัพท์ใหม่มากเกินไปบ้าง น้อยเกินไปบ้างคละกันไป โดยไม่เรียงลำดับจากน้อยไปหามาก เพราะเมื่อเด็กโตขึ้นจะมีความสามารถในการจำมากขึ้น ศัพท์ก็ควรจะเพิ่มจำนวนมากขึ้น โดยมีขีดจำกัดไม่ให้มากเกินไป

9. การใช้แบบสร้างประโยคช่วยอธิบายคำศัพท์มีน้อยมาก

10. เรื่องท้ายบทไม่น่าสนใจเป็นส่วนใหญ่

เพื่อให้การปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ ในการยกระดับพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน และเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการสอนของครู กรมสามัญศึกษาด้วยความ

เห็นของกรมวิชาการ [4] เห็นสมควรให้หน่วยศึกษานิเทศก์ การสามัญศึกษา แผนกวิชาภาษาอังกฤษ ร่วมกับอาสาสมัครอเมริกันที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาดำเนินการปรับปรุงแบบเรียนชุด English for Thai Students ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. ความมุ่งหมาย

1.1 เพื่อให้เป็นแบบเรียนที่สมบูรณ์ในตัว สะดวกแก่การเรียนการสอน และช่วยยกระดับพื้นฐานความรู้ของนักเรียนให้เข้ามาตรฐานตามต้องการ

1.2 เพื่อปรับปรุงเนื้อหาทั้งในด้านเสียง ศัพท์ และไวยากรณ์ให้สอดคล้องกับแนวคิดในการจัดทำแบบเรียนเพื่อฝึกภาษาในปัจจุบัน

1.3 เพื่อปรับปรุงบทฝึกและแบบฝึกหัด เพื่อการฝึกทักษะทางภาษาทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนไทย

1.4 เพื่อให้เป็นแบบเรียนที่จะช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ในการใช้ภาษา สร้างทัศนคติ และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

2. ระยะเวลาดำเนินงาน

ปีการศึกษา 2516 ถึงปีการศึกษา 2517

3. คณะผู้ดำเนินงาน

3.1 ศึกษานิเทศก์ฝ่ายแผนกวิชาภาษาอังกฤษ กรมสามัญศึกษา

3.2 อาสาสมัครอเมริกันที่มีประสบการณ์ในการสอนไม่น้อยกว่า 2 ปี จำนวน 11 คน

3.3 หัวหน้าสายวิชาภาษาอังกฤษ และครูภาษาอังกฤษของโรงเรียนที่คัดเลือกเพื่อการทดลอง ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

---

[4] โครงการปรับปรุงแบบเรียนชุด English for Thai Students สำหรับระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (พิมพ์ดีด).

4. สถานที่

ศูนย์ฝึกอบรมครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ภายในโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย โดยจัดห้องทำงานสำหรับกลุ่มอาสาสมัคร ทำหน้าที่ผลิตบทเรียน การปฏิบัติงานจะเริ่มตั้งแต่เดือนพฤษภาคม 2516 เป็นต้นไป จนสิ้นสุดโครงการในปีการศึกษา 2517

5. การดำเนินงาน

5.1 ระยะแรกปีการศึกษา 2516

ก. เป้าหมาย จัดทำต้นฉบับหนังสือ English for Thai Students Book I และ Book II สำหรับชั้น ม.ศ.1 – 2

ข. วิธีดำเนินงาน

- ศึกษานิเทศก์แผนกวิชาภาษาอังกฤษจัดทำแผนงานเพื่อการปรับปรุงแบบเรียน
- ศึกษานิเทศก์และอาสาสมัครร่วมในการจัดทำรายละเอียดตามแผนงาน เพื่อการผลิตบทเรียนสำหรับทดลอง
- จัดแบ่งกลุ่มอาสาสมัครเพื่อการปฏิบัติงาน โดยศึกษานิเทศก์ทำหน้าที่ประสานงาน และร่วมปฏิบัติงานอย่างใกล้ชิด งานที่ปฏิบัติแบ่งเป็น 3 ขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 การผลิตบทเรียนสำหรับการทดลอง

อาสาสมัครที่คัดเลือกเพื่อการผลิตบทเรียนสำหรับการทดลองจำนวน 5 คนคือ Charles Cox, Mary Cox, Steve Fox, Lowell Kile, and Bill Isler

ขั้นที่ 2 การทดลองสอนบทเรียนที่ผลิต

จัดให้มีการทดลองสอนในโรงเรียนส่วนกลางและส่วนภูมิภาคที่คัดเลือกเพื่อการนี้ โดยอาสาสมัครและครูร่วมกันทำการทดลอง มีหัวหน้าสาย

วิชาภาษาอังกฤษ ของโรงเรียนทำหน้าที่ประสานงานภายในโรงเรียน

โรงเรียนในส่วนกลาง จำนวน 1 โรงเรียนคือ โรงเรียนสายปัญญา อาสาสมัครที่ปฏิบัติงานคือ Ted Slade

โรงเรียนในส่วนภูมิภาค จำนวน 5 โรงเรียนคือ

1. โรงเรียนปากเกร็ด นนทบุรี
2. โรงเรียนศรียานุสรณ์ นนทบุรี
3. โรงเรียนท่ามะกา กาญจนบุรี
4. โรงเรียนกำแพงเพชรวิทยาคม กำแพงเพชร

อาสาสมัครที่ปฏิบัติงานคือ James Kreuze, Linda Gothardt, Pat Hughes Larry Boehm, and Tom Ryan

ขั้นที่ 3 การปรับปรุงแก้ไขบทเรียนหลังการทดลอง

คณะผู้ดำเนินงานประชุมเพื่อพิจารณาแก้ไขก่อนจัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม (Experimental Edition)

5.2 ระยะที่สอง ปีการศึกษา 2517

ก. เป้าหมาย จัดทำต้นฉบับหนังสือ English for Thai Students Book III สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ข. วิธีดำเนินงาน เช่นเดียวกับระยะแรก

ค. งานที่ปฏิบัติ เช่นเดียวกับระยะแรก

6. งบประมาณ

6.1 เงินค่าลิขสิทธิ์ของ SEAREP เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายดังรายละเอียดต่อไปนี้

6.1.1 ค่าวัสดุ อุปกรณ์ และครุภัณฑ์ต่างๆ หนังสือสำหรับค้นคว้า ค่าจ้างพิมพ์ ฯ ล ฯ

6.1.2 การจัดประชุมวิชาการ ค่าใช้สอยในการเดินทางของศึกษานิเทศก์ไปปฏิบัติยังโรงเรียนในโครงการซึ่งได้ขออนุมัติเบิก

จ่ายเป็นคราวๆไป

6.1.3 เงินค่าสวัสดิการและอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติงานของคณะผู้ดำเนินงาน

6.2 เงินงบประมาณของกรมวิเทศสหการ ซึ่งจัดสรรให้กรมสามัญศึกษาเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายของอาสาสมัคร ในการเดินทางไปปฏิบัติงานยังโรงเรียนในโครงการและการประชุมวิชาการ

ในปีการศึกษา 2517 Jim Kreuze เป็นอาสาสมัครชาวอเมริกันที่ไปทดลองสอนโดยใช้หนังสือ English for Thai Students,Experimental Revision Book I ที่โรงเรียนปากเกร็ด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ได้เขียนรายงานผลการใช้หนังสือ คือ

ทดลองกับนักเรียนชั้น ม.ศ.1 จำนวน 2 ห้อง ม.ศ.1/1 เป็นนักเรียนที่เรียนดีที่สุดในจำนวนนักเรียน ม.ศ.1 10 ห้อง ซึ่งมีนักเรียนในห้องนี้ 44 คน ทำการสอนโดย Mr.Jim Kreuze ม.ศ.1/2 เป็นนักเรียนที่ได้จากการเอานักเรียน ม.ศ.1 ที่เหลือทั้งหมดมาจัดแบ่งออกเป็น 9 ห้องคละกันไปทั้งคนเก่งคนอ่อน ในห้อง ม.ศ.1/2 มีนักเรียนทั้งหมด 52 คน สอนโดยอาจารย์สุมิตรี เมื่อถึงปลายปีมีการสอบข้อสอบภาษาอังกฤษโดยแบ่งออกเป็น 4 ฉบับคือ ฉบับที่ 1 เกี่ยวกับการออกเสียง และความเข้าใจ โดยการสัมภาษณ์ ฉบับที่ 2 เกี่ยวกับการอ่านเรื่องที่กำหนดให้ ฉบับที่ 3 เกี่ยวกับไวยากรณ์ ฉบับที่ 4 เกี่ยวกับศัพท์ ผลปรากฏดังตารางที่ 2.1 และ ได้รายงานผลที่น่าประหลาดใจ 3 ข้อ คือ

1. การที่นักเรียนชั้นม.ศ.1/1 ได้คะแนนสูง แสดงว่าหนังสือเล่มนี้เหมาะสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถสูง

2. นักเรียนชั้น ม.ศ.1/2 ได้คะแนนสูงกว่านักเรียน ชั้น ม.ศ.1/3 ทั้งๆที่ 2 ห้องนี้สอนโดยอาจารย์คนเดียวกัน คืออาจารย์สุมิตรี (แต่ใช้หนังสือคนละเล่ม และใช้ข้อสอบคนละฉบับ)

3. นักเรียนชั้น ม.ศ.1/2 ได้คะแนนสูงกว่าคะแนนที่เคยสอบในภาค

ตารางที่ 2.1

General Statistics

M.S. 1/1 N = 44

M.S. 1/2 N = 52

	Paper 2 (X/40)		Paper 3 (X/40)		Paper 4 (X/20)	
	M.S.1/1	M.S.1/2	M.S.1/1	M.S.1/2	M.S.1/1	M.S.1/2
Range	18–40	4–35	23–40	7–32	12–20	2–18
Mean	36.2	19.7	34.6	21.3	17	11.7
Mode	35	9.32	34	14,17,32	19	16

เรียนก่อน ๆ [5]

ในเรื่องเกี่ยวกับการทดลองสอนภาษาด้วยวิธีการสอนแบบฟังและพูด ใน ปี ค.ศ. 1960 – 1962 จี เชเรอร์ [6] (G. Scherer) และเพื่อนได้ทำการทดลองเพื่อศึกษาเปรียบเทียบระหว่างวิธีสอนแบบฟังและพูด กับวิธีการสอนแบบดั้งเดิมที่เคยใช้กัน โดยแบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองมีนักศึกษาประมาณ 150 คน สอนด้วยวิธีฟังและพูด และมีการใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา

---

[5] Jim Kreuze, Report on Test Teaching To the T.E.S. Revision Committee. (Typewritten)

[6] George Scherer and Michael Wertheimer,"A Psycholinguistic Experiment in Foreign Language Teaching, 1964,Cited in Wilga Rivers, Teaching Foreign Language Skills (Chicago : The University of Chicago Press, 1968), pp. 52 - 54.

นักศึกษากลุ่มนี้ไม่ได้เรียนตัวหนังสือ หรือรูปภาพภาษาเขียนเลย จนกระทั่งถึงสัปดาห์ที่ 13 วิธีเรียนก็เป็นไปตามหลักการสอนซึ่งประกอบไปด้วยการเรียนสนทนา กลุ่มทดลองนี้ได้พิสูจน์ว่าเขามีความสามารถในเรื่องการใช้หลักไวยากรณ์ และมีความรู้เรื่องคำศัพท์ทัดเทียมกับกลุ่มที่ใช้วิธีดั้งเดิม แต่กลับแสดงความสามารถสูงกว่าเล็กน้อยในการนำคำศัพท์ที่เรียนไปใช้ได้จริงๆ

นอกจากนี้จากการทดสอบปรากฏว่า ทั้งสองกลุ่มไม่ได้มีความสามารถโดยทั่วไปเกี่ยวกับภาษาที่เรียนแตกต่างกันเลย

จอห์น ชาร์ลส์ ฟิสเชอร์[7] (John Charles Fisher) แห่งมหาวิทยาลัยMichigan ได้ทำการวิจัยเมื่อปี ค.ศ.1962 เพื่อศึกษาเรื่อง " การใช้วิธีการทางภาษาศาสตร์ (Linguistic Description) และวิธีการสอนแบบเน้นการฝึกพูดปากเปล่า (Oral Pattern Practice) ในการสอนเสริมวิชา Composition " วัตถุประสงค์ของการวิจัยก็เพื่อที่จะหาวิธีการสอนที่เหมาะสมในการสอน Composition ในวิทยาลัย แทนวิธีการสอนแบบเก่า เหตุผลประการแรกที่ Fisherทำการวิจัยเรื่องนี้ก็คือ สถาบันการศึกษาชั้นสูงมากกว่า $\frac{1}{3}$ ของสถาบันทั้งหมดของชาติ ได้จัดวิชาต่างๆ เพื่อสอนเสริมวิชาภาษาอังกฤษ และ Fisher มีความรู้สึกว่า วิธีการสอนที่ใช้อยู่นั้นไม่มีประสิทธิภาพ

เหตุผลประการที่สองก็คือ ความจำเป็นในการใช้วิธีการทางภาษาศาสตร์ และวิธีการสอนแบบเน้นการฝึกพูดปากเปล่า เพื่อที่จะแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง

ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มุ่งสอนการใช้คำศัพท์และรูปประโยคในภาษาอังกฤษ โดยให้กลุ่มทดลอง

---

[7] John Charles Fisher, " The Application of Linguistic Description and Oral Pattern Practice in Remedial English Composition," Dissertation Abstracts, Vol. 23, No. 9 (March, 1962)

ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบภาษาศาสตร์ และเน้นการฝึกพูดปากเปล่า ส่วนกลุ่มควบคุมนั้นสอนด้วยวิธีใช้แบบเรียนวิธีเก่า ผลการวิจัยพบว่า วิธีการสอนแบบเน้นการฝึกพูดปากเปล่า ด้วยวิธีการทางภาษาศาสตร์นั้น มีประสิทธิภาพต่อนักเรียนที่เรียนเสริมมากกว่าวิธีการแบบเก่า ซึ่งวัดได้โดยคะแนนสอบก่อนและหลังการสอน ปรากฏว่าการประเมินผลทั้งหมดยืนยันว่า วิธีการสอนแบบเน้นการฝึกพูดปากเปล่านั้นมีประสิทธิภาพสูง

ต่อมาในระหว่างปี ค.ศ. 1968 – 1969 ฟรานซิส เชง ชุง นยู[8] (Frances Cheng-Chung Nyeu) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "Differences in the English Language Achievement of Twelfth-Grade Chinese Boys in Taiwan Instructed by the Traditional and the Audio-Lingual Methods โดยทำการทดลองกับเด็กนักเรียนมัธยมในประเทศไต้หวัน 2 กลุ่ม เมื่อจบปีการศึกษา ผู้วิจัยได้วัดผลทั้งในด้านการฟัง ความเข้าใจ คำศัพท์ ไวยากรณ์ และการใช้ภาษา ด้วยข้อทดสอบ 4 ประเภท ได้แก่ Michigan Test of English Language Proficiency, the Test of Aural Comprehension, The Examination in Structure และข้อทดสอบแบบรวมอีก 3 ชุด ปรากฏว่าเด็กกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบฟังและพูดทำคะแนนได้สูงกว่าเด็กกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบเดิม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อทดสอบด้วย Michigan Test, The Test of Aural Comprehension และข้อทดสอบรวม แต่สำหรับข้อทดสอบทางไวยากรณ์

---

[8] Frances Cheng-Chung Nyeu, "Differences in the English Language Achievement of Twelfth-Grade Chinese Boys in Taiwan Instructed by the Traditional and the Audio-Lingual Methods," Dissertation Abstracts International, Vol.31, No. 3 (September, 1970).

ปรากฏว่า เด็กกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำคะแนนได้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แม้ว่าคะแนนที่เป็นตัวเลขหรือคะแนนดิบของกลุ่มทดลองจะสูงกว่าคะแนนของกลุ่มควบคุมก็ตาม

และในปี ค.ศ. 1969 เคนเนธ รอย จอห์นสัน [9] (Kenneth Roy Johnson) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาว่า ในระหว่างวิธีการสอนภาษาต่างประเทศแบบฟังและพูด กับวิธีการสอนแบบเดิม แบบใดจะใช้สอนหลักไวยากรณ์ที่ถูกต้องแก่เด็กนิโกรใน grade 10 ที่พูด nonstandard dialect ได้ผลดีกว่ากัน ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยในชั่วโมงภาษาอังกฤษกับเด็กนิโกร 3 ห้อง จำนวน 67 คน โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ตามระดับสติปัญญาและคะแนนสัมฤทธิผลในการอ่าน กลุ่มที่หนึ่ง คือกลุ่มทดลอง ประกอบด้วยนักเรียน 24 คน เรียนด้วยวิธีการสอนแบบใหม่ตลอดภาค กลุ่มที่สอง เป็นกลุ่มทดลองอีกเช่นกัน ประกอบด้วยนักเรียน 17 คน เรียนด้วยวิธีการสอนแบบเดิม 12 อาทิตย์ และใน 6 อาทิตย์หลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบใหม่ กลุ่มที่สามเป็นกลุ่มควบคุม มีนักเรียน 26 คน เรียนด้วยวิธีการสอนแบบเก่าตลอดภาคการศึกษา

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า วิธีการสอนภาษาต่างประเทศแบบฟังและพูดใช้ได้ผลดีกว่าวิธีการสอนแบบเก่า

สำหรับในประเทศไทย ภัทรา เจนพนัส [10] ได้ทำการวิจัยเมื่อปี

---

[9] Kenneth Roy Johnson, "A Comparison of Traditional Techniques and Second Language Techmiques for Teaching Grammatical Structures of Standard Oral English to Tenth Grade Negro Students Who Speak a Nonstandard Dialect," Dissertation Abstracts International, Vol.29, No.12 (June, 1969).

[10] ภัทรา เจนพนัส " การวัดผลการสอน Articles โดยวิธี Aural Oral Approach ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2505).

พ.ศ. 2505 เกี่ยวกับการทดลองสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีฟังและพูดเช่นกัน เรื่อง " การวัดผลการสอน articles โดยวิธี Aural-Oral Approach ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1" ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยให้ตัวแทนของประชากรทำข้อทดสอบ articles ที่สร้างขึ้นตามแบบเรียนและหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับ พ.ศ. 2503 แล้วทำการสอน articles ด้วยวิธีการสอนแบบฟังและพูด เป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงและทำการวัดผลด้วยข้อทดสอบชุดเดิมนั้นอีกครั้ง

ผลของการวิจัยปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของประชากรภายหลังการสอนด้วยวิธีฟังและพูดมีค่าสูงกว่าก่อนที่จะได้รับการสอน จึงพอสรุปได้ว่านักเรียนมีพัฒนาการสูงขึ้นหลังการสอน แสดงว่าวิธีการสอนแบบฟังและพูดนำมาใช้กับการสอนไวยากรณ์ที่มีกฎเกณฑ์สลับซับซ้อน เช่น เรื่อง articles ได้ผลดี

ในปี พ.ศ. 2505 บุหลี สงค์ทิพย์ [11] ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง " ภาษาอังกฤษประจำวันสำหรับนักเรียนไทย " โดยมุ่งจะศึกษาลักษณะของภาษาอังกฤษที่ควรจะเป็นพื้นฐานสำหรับนักเรียนไทยในขณะที่ยังอยู่ในโรงเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย (ป.5 – 7) จนถึงมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อเตรียมตัวสำหรับการดำเนินชีวิตในภายภาคหน้า ในการเขียนวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ ผู้เขียนได้รวบรวมข้อมูลมาจากการอ่านตำราทั้งไทยและต่างประเทศ จากการสอบถามผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ที่มีประสบการณ์ในด้านการสอนภาษาอังกฤษ และพิจารณาจากสิ่งแวดล้อม

ผลของการศึกษาค้นคว้าสรุปได้ว่า ความมุ่งหมายของการเรียนภาษาอังกฤษได้เปลี่ยนแปลงเพื่อให้เหมาะสมตามกาลสมัย ในปัจจุบันการเรียนภาษาอังกฤษมุ่งให้สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน นักเรียนในแต่ละระดับชั้นมีความต้องการที่จะรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ต้อง

---

[11] บุหลี สงค์ทิพย์, "ภาษาอังกฤษประจำวันสำหรับนักเรียนไทย " วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2505).

การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อฟังเข้าใจ (Recognition) และทำตามคำสั่งได้อย่างถูกต้อง ส่วนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อฟังได้เข้าใจ และโต้ตอบได้บ้างเล็กน้อย (Production) ครูผู้สอนภาษาอังกฤษต้องสอนตามความต้องการของนักเรียนแต่ละชั้น แต่ปรากฏว่าวิธีการสอนแบบเก่าไม่สามารถเตรียมนักเรียนให้สมตามความมุ่งหมายดังกล่าวได้ ผู้เชี่ยนได้เสนอแนะให้ใช้วิธีสอนแผนใหม่ คือวิธี Oral Approach ซึ่งยึดหลักทางภาษาศาสตร์ โดยให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะทางด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนให้มากที่สุด

ในเรื่องของความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบฟังและพูด มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

ในปี พ.ศ. 2503 นภาพันธ์ ยมาภัย [12] ได้ทำการวิจัยเรื่อง " การสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในประเทศไทย โดยวิธีสอนแบบOral-Approach " โดยมุ่งที่จะศึกษาว่า ครูที่สอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ให้ความสนใจ ได้รับการอบรมเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบ Oral Approach และนำไปใช้ในสภาพการเรียนและการสอนในชั้นเรียนมากน้อยเพียงใด ถ้าครูเหล่านี้ไม่ได้สอนภาษาอังกฤษด้วยวิธี Oral Approach ครูใช้วิธีสอนแบบใด นอกจากนี้ยังได้สำรวจปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับวิธีสอน และความคิดเห็นของครูผู้สอนภาษาอังกฤษเหล่านั้นด้วย ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสังเกตการสอน สัมภาษณ์ครูผู้สอน และส่งแบบสอบถามไปยังครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล 10 โรง และ

---

[12] นภาพันธ์ ยมาภัย, " การสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมในประเทศไทย โดยวิธีสอนแบบ Oral approach " (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503).

โรงเรียนราษฎร์ 9 โรง

ผลของการวิจัยสรุปได้ว่า ครูประมาณ $\frac{1}{4}$ ไม่เคยศึกษาเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษ มีพื้นความรู้ในการสอนภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ และไม่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนแผนใหม่เลย ส่วนครูที่เคยได้รับการอบรมเห็นว่า การอบรมเน้นหนักทางด้านเทคนิควิธีการสอนมากกว่าเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ และระยะเวลาที่อบรมก็สั้นเกินไป ครูส่วนใหญ่ต้องการรับการอบรมทางด้านเนื้อหาของภาษาอังกฤษมากขึ้น และประสงค์ให้มีการจัดอบรมครูภายในโรงเรียน

ในปีนี้อีกเช่นกัน อำภา โชติจิต [13] ได้ทำการวิจัยเรื่อง " ครูกับการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาในประเทศไทย " โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจะชี้ให้เห็นความสำคัญของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยม ข้อบกพร่องของครูสอนภาษาอังกฤษ ผลเสียของการมีครูที่ไม่มีความสามารถเพียงพอ และไม่ได้รับการฝึกฝนมาสำหรับการสอนภาษาอังกฤษ แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างวิธีสอนแบบฟังและพูดกับวิธีสอนแบบแปล พร้อมทั้งข้อเสนอแนะในการปรับปรุงความรู้ของครูภาษาอังกฤษและในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นบางอย่าง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยอาศัยการค้นคว้าจากตำราและพบว่านักเรียนจะเรียนภาษาอังกฤษได้ดีเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับครูผู้สอน ซึ่งจะต้องมีความรู้ทั้งทางด้านวิชาการและวิชาครู สำหรับการทดลองสอนด้วยวิธีฟังและพูดในบางโรงเรียนนั้น จากคำบอกเล่าของครูพอสรุปได้ว่า วิธีนี้เป็นวิธีการสอนที่ค่อนข้างช้า ทำให้ไม่สามารถสอนได้ทันตามหลักสูตร อย่างไรก็ดี ครูได้ให้ข้อสังเกตว่าการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบฟังและพูดแก่เด็กที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษได้ผลดีกว่าการนำเข้าไปสอนแก่เด็กที่เคยเรียนภาษาอังกฤษตามแบบเก่ามาก่อน ส่วนปัญหาในการสอนด้วยวิธีฟังและพูดมักมีสาเหตุมาจากความไม่พร้อม

---

[13] อำภา โชติจิต, "ครูกับการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาในประเทศไทย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2503).

ของครูในด้านเนื้อหาวิชา สภาพของชั้นเรียนที่ใหญ่เกินไป และการขาดวัสดุการสอน ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่าควรจะเน้นและแนะนำสถาบันฝึกหัดครูทุกแห่งให้เห็นความสำคัญของครูภาษาอังกฤษและจัดให้มีการอบรมครูสอนวิชาภาษาอังกฤษที่ประจำการให้มีประสิทธิภาพดีขึ้น

ต่อมาในปี พ.ศ. 2512 ยุวดี ทองคำวรรณ [14] ได้ทำวิจัยเรื่อง " การสำรวจความคิดเห็นของครูโรงเรียนสาธิต (มัธยม) จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัยที่สอนภาษาต่างประเทศ (อังกฤษและฝรั่งเศส) ต่อวิธีการสอนภาษาตามหลักภาษาศาสตร์" โดยมุ่งที่จะสำรวจดูว่าครูเหล่านี้ในฐานะที่ทำการสอนภาษาต่างประเทศในชั้นมัธยมศึกษาโดยใช้วิธีการสอนตามหลักภาษาศาสตร์โดยตรงนั้น มีความเห็นและมีปัญหาอย่างไร ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดยส่งแบบสอบถามไปยังครูโรงเรียนสาธิต (มัธยม) จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัยที่สอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3 และครูที่สอนภาษาฝรั่งเศสตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 – 5

ผลของการวิจัยสรุปได้ว่า ครูส่วนมากเห็นว่าวิธีการสอนตามหลักภาษาศาสตร์สามารถนำมาใช้ได้ผลดีพอใช้ในโรงเรียนไทย และควรนำวิธีการสอนแบบนี้มาใช้ทุกระดับชั้นเรียน หลักสูตรและหนังสือแบบเรียนมีความสัมพันธ์กับการสอนตามหลักภาษาศาสตร์พอใช้ ประมวลการสอนที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้ใช้ก็ไม่มากหรือน้อยจนเกินไป เกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนนั้น ครูส่วนมากเห็นว่าเป็นสิ่งจำเป็นและมีประโยชน์มาก แต่ครูไม่มีเวลาเตรียมอุปกรณ์ ไม่มีความสามารถในการทำอุปกรณ์ ในเรื่องปัญหาที่ทำให้ครูท้อใจเมื่อดำเนินการสอนตามหลักภาษาศาสตร์นั้น มีหลายประการ เช่น นักเรียนชอบให้อธิบายเทียบเป็นภาษาไทย นักเรียนไม่สนใจในขณะที่ครูพูด และรู้สึกเบื่อหน่ายต่อการฝึกทักษะ

---

[14] ยุวดี ทองคำวรรณ, "การสำรวจความคิดเห็นของครูโรงเรียนสาธิต (มัธยม) จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย ที่สอนภาษาต่างประเทศ (อังกฤษและฝรั่งเศส) ต่อวิธีการสอนภาษาตามหลักภาษาศาสตร์" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2512).

ครูไม่มีเวลาในการเตรียมการสอนให้บทเรียนต่อเนื่องกัน สภาพแวดล้อมไม่อำนวยที่จะสอนตามหลักภาษาศาสตร์ อย่างไรก็ดี ถึงแม้ว่าวิธีการสอนตามหลักภาษาศาสตร์จะสอนได้ช้า แต่ก็เป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะครบทั้งสี่ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ช่วยให้นักเรียนสามารถจำรูปประโยคและแบบสร้างได้โดยอัตโนมัติ อีกทั้งยังช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในบทเรียน ทำให้บทเรียนน่าสนุกขึ้น

ในปีต่อมา พิมพวรรณ จันทรสถิตย์ [15] ได้ทำการวิจัยเรื่อง " การศึกษาวิธีสอนภาษาอังกฤษที่ปฏิบัติอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพระนคร " ผลของการวิจัยสรุปได้ว่า ครูส่วนมากมีความรู้ในด้านเนื้อหาและวิธีสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นดีพอ ส่วนมากพยายามใช้การสอนแผนใหม่ แต่ยังสอนทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน ไม่สัมพันธ์กัน ไม่เรียงลำดับกัน มักเน้นทักษะการเขียนมากที่สุด และสอนทักษะการพูดน้อยที่สุด ในด้านองค์ประกอบของภาษา ครูสอนเรื่องเสียงน้อยกว่าเรื่องศัพท์และไวยากรณ์มาก ในด้านการสอนอ่านยังนิยมใช้วิธีการแปลอยู่ การใช้อุปกรณ์การสอนยังไม่ดี ครูมักใช้แต่กระดานดำและชอล์ก นักเรียนส่วนมากมีส่วนร่วมในกิจกรรมการสอนแต่กิจกรรมการสอนเหล่านั้นมักเป็นแต่เพียงการตอบคำถาม ผู้วิจัยได้เสนอแนะให้จัดกิจกรรมการเรียนและการสอนหลายๆแบบ การสอนควรให้ครบทุกทักษะและให้มีความสัมพันธ์กัน การวัดผลไม่ว่าจะเป็นข้อทดสอบของทางโรงเรียนหรือกระทรวงศึกษาธิการ ควรให้สัมพันธ์กับหลักสูตรโดยครอบคลุมทักษะทั้งสี่และเนื้อหาทางภาษาด้วย

---

[15] พิมพวรรณ จันทรสถิตย์, " การศึกษาวิธีสอนภาษาอังกฤษที่ปฏิบัติอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพระนคร " (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).